

Strafrecht

Misdrijven

Schending van de bepalingen inzake welzijn en veiligheid op het werk – Toerekenbaarheid – Delegatie van bevoegdheden aan de onderaannemer – Invloed op de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van de delegerende opdrachtgever

Arrest van 11 januari 2023 ([P.22.1275.F](#))

De overdracht van strafrechtelijke verantwoordelijkheid kan enkel worden toegelaten indien ze, al was het maar impliciet, door de wetgever of door de reglementerende overheid is toegestaan, waarbij de overdrager het bestaan moet aantonen van de overdracht aan de derde, die volgens hem gehouden is bepaalde verplichtingen te vervullen die hem van zijn verantwoordelijkheid ontslaan. Aangezien het niet gaat om een overeenkomst tot vrijstelling van de strafrechtelijke verantwoordelijkheid, stelt de overdracht van bevoegdheid de overnemer niet aansprakelijk voor de door de overdrager gepleegde misdrijven.

Uit artikel 132, 5°, Sociaal Strafwetboek en de artikelen 25 en 29 Wet Welzijn Werknemers volgt dat de wet de opdrachtgever bestraft die door zijn persoonlijke fout de bepalingen betreffende de gezondheid en de veiligheid op het werk schendt. De delegatie van bevoegdheden aan een onderaannemer kan de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van de opdrachtgever wegens niet-nakoming van de verplichtingen die hem bij wet persoonlijk zijn opgelegd, niet doen verdwijnen.

([ECLI:BE:CASS:2023:ARR.20230111.2F.4](#))

Laster jegens een openbaar ambtenaar of een agent van het openbaar gezag – Verjaringstermijn van drie maanden – Toepassing op de openbaar ambtenaar in dienst van een internationale organisatie

Arrest van 25 januari 2023 ([P.22.0401.F](#)) met conclusie van advocaat-generaal M. Nolet de Brauwere

De artikelen 4 en 12 decreet van 20 juli 1831 op de drukpers maken geen onderscheid al naargelang de persoon die het slachtoffer van laster of beledigingen beweert te zijn, een Belgisch openbaar ambtenaar dan wel een ambtenaar in dienst van een internationale organisatie is, zoals een Europees commissaris. Bovendien behoudt het door de opstellers van het decreet nagestreefde doel zijn relevantie, ongeacht de categorie waartoe de belasterde of beledigde openbaar ambtenaar behoort (Artt. 4 en 12 decreet 20 juli 1831; art. 21 wet van 17 april 1878; art. 447 Sw.).

([ECLI:BE:CASS:2023:ARR.20230125.2F.1](#))

Verzwarende omstandigheid – Begrip voorbedachtheid

Arrest van 8 februari 2023 ([P.22.1351.F](#)) met conclusie van advocaat-generaal M. Nolet de Brauwere

De voorbedachtheid, die door de wet als een verzwarende omstandigheid bij een misdrijf wordt gekwalificeerd, bestaat in het voorafgaand en overwogen besluit om de verboden daad te plegen (Artt. 279bis, 349, 394, 398, 399, 400, 401 en 518 Sw.).

([ECLI:BE:CASS:2023:ARR.20230208.2F.1](#))

Artikel 62 Wegverkeerswet – Bewijs van een snelheidsovertreding – Automatisch werkend toestel – Digitale snelheidsmeter van een dienstvoertuig – Artikel 11 Wegverkeersreglement – Bijzondere bewijswaarde visuele vaststellingen – Aflezing van de snelheid van de digitale snelheidsmeter van een dienstvoertuig – Beoordeling door de rechter

Arrest van 14 maart 2023 ([P.22.1683.N](#))

Een digitale snelheidsmeter van een dienstvoertuig van de verbalisanten is geen automatisch werkend toestel dat wordt gebruikt om toezicht te houden op de naleving van de Wegverkeerswet en de uitvoeringsbesluiten ervan. Op een dergelijk toestel is artikel 62, tweede tot en met vierde lid, Wegverkeerswet, alsook het koninklijk besluit van 12 oktober 2010 betreffende de goedkeuring, de ijking en de installatie van de meettoestellen gebruikt om toezicht te houden op de naleving van de wet betreffende de politie over het wegverkeer en haar uitvoeringsbesluiten, niet van toepassing.

De rechter mag het bewijs van een snelheidsovertreding die niet met een automatisch werkend toestel werd vastgesteld en de hoegrootheid van die overtreding laten steunen op alle feitelijke gegevens waarover de partijen

tegenspraak hebben kunnen voeren. Indien het eigen zintuigelijke vaststellingen van de verbalisanten ter gelegenheid van de overtreding of kort daarna betreft, hebben die bij toepassing van artikel 62, eerste lid, Wegverkeerswet een bijzondere bewijswaarde, in die zin dat ze bewezen worden geacht behoudens het tegendeel wordt bewezen.

Tot de zintuigelijke vaststellingen die bij toepassing van artikel 62, eerste lid, Wegverkeerswet een bijzondere bewijswaarde hebben, behoort ook de aflezing van de snelheid van de digitale snelheidsmeter van het dienstvoertuig van de verbalisanten, ter bepaling van de snelheid van een ander voertuig. De omstandigheid dat de geldigheidsduur van het ijkingsattest van het meettoestel aan de hand waarvan de digitale snelheidsmeter van het dienstvoertuig werd gekalibreerd, is vervallen, doet daaraan geen afbreuk. Uit de bijzondere bewijswaarde van de aflezing van de met de digitale snelheidsmeter van het dienstvoertuig van de verbalisanten gemeten snelheid volgt evenwel niet dat tot bewijs van het tegendeel vaststaat dat het andere voertuig aan die snelheid reed, maar het staat aan de rechter te oordelen op basis van alle hem voorgelegde gegevens, waaronder de zintuigelijke vaststellingen van de verbalisanten, of en in welke mate voor het andere voertuig de toegelaten snelheid werd overschreden. Het Hof gaat na of de rechter uit zijn vaststellingen geen gevolgen afleidt die op grond daarvan onmogelijk kunnen worden verantwoord.

[\(ECLI:BE:CASS:2023:ARR.20230314.2N.13\)](#)

Artikel 67bis Wegverkeerswet – Voertuig ingeschreven op naam van een natuurlijke persoon – Weerlegbaar vermoeden van daderschap – Artikel 67ter Wegverkeerswet – Voertuig ingeschreven op naam van een rechtspersoon – Mededeling van de identiteit van de bestuurder of van de voor het voertuig verantwoordelijke persoon – Geen vermoeden van daderschap – Wijze van beoordeling van schuld

Arrest van 4 april 2023 ([P.23.0120.N](#))

Artikel 67bis Wegverkeerswet stelt voor een overtreding op de Wegverkeerswet of de uitvoeringsbesluiten ervan met een motorvoertuig dat op naam van een natuurlijke persoon is ingeschreven, indien bij de vaststelling van de overtreding de bestuurder niet is geïdentificeerd, tegenover de houder van de kentekenplaat van het voertuig een weerlegbaar vermoeden in van daderschap van de overtreding.

Artikel 67ter Wegverkeerswet stelt geen vermoeden in van daderschap van de overtreding tegenover de persoon die overeenkomstig die bepaling werd aangeduid als de bestuurder of de verantwoordelijke persoon van het motorvoertuig waarmee de overtreding werd begaan. Indien de overeenkomstig artikel 67ter Wegverkeerswet aangeduide persoon betwist de bestuurder te zijn van het motorvoertuig waarmee de overtreding werd begaan, dan staat het aan de rechter die betwisting volgens de gewone bewijsregels in strafzaken te beoordelen. Hij kan daarbij oordelen dat een beklaagde met de door hem overgelegde stukken niet erin slaagt aannemelijk te maken dat niet hij maar een ander de bestuurder was van het motorvoertuig waarmee de overtreding is begaan. Hij kan evenwel niet oordelen dat de beklaagde ertoe gehouden is op grond van artikel 62, eerste lid, Wegverkeerswet het tegenbewijs te leveren van het feit dat niet hij maar een ander de bestuurder is van het motorvoertuig waarmee de overtreding is begaan.

[\(ECLI:BE:CASS:2023:ARR.20230404.2N.12\)](#)

Artikel 1 Wegverkeersreglement – Verkeer op de openbare weg – Bestuurder die vanop een private parkeerplaats de openbare weg oprijdt – Beschadiging van beplanting of afsluiting – Ongeval op een openbare plaats

Arrest van 12 september 2023 ([P.22.1673.N](#))

Het Wegverkeersreglement is van toepassing op de volledige rijbeweging van een bestuurder van een voertuig die vanop een private parkeerplaats de openbare weg oprijdt. Wanneer de bestuurder hierbij de beplanting of een andere afsluiting beschadigt die deze parkeerplaats van de openbare weg scheidt, is er bijgevolg sprake van een ongeval dat zich heeft voorgedaan op een openbare plaats zoals bedoeld in de artikelen 28 en 33, § 1, Wegverkeerswet. De omstandigheid dat die beplanting of afsluiting geen deel van de openbare weg uitmaakt en zij zich niet bevindt op een plaats die voor het publiek of voor een zeker aantal personen toegankelijk is, doet hieraan geen afbreuk.

[\(ECLI:BE:CASS:2023:ARR.20230912.2N.8\)](#)

Pandemiewet van 14 augustus 2021 – Aard van het misdrijf – Gevolg van de straf opgelegd door de rechter

Arrest van 12 september 2023 ([P.22.1763.N](#)) met conclusie van advocaat-generaal D. Schoeters

De aard van de door artikel 6 Pandemiewet van 14 augustus 2021 bedoelde misdrijven wordt bepaald door de straf die de rechter oplegt. Uit de artikelen 1 en 38 Strafwetboek volgt dat indien de rechter een geldboete van minder

dan 26 euro en dus een politiestraf oplegt, dit misdrijf een overtreding is; indien de rechter een geldboete van 26 euro of meer en dus een correctionele straf oplegt, is dit misdrijf een wanbedrijf.

Wanneer de wet voor een misdrijf als minimumstraf een politiestraf en als maximumstraf een correctionele straf bepaalt, dan kan het misdrijf dat bij toepassing van die wet met een politiestraf wordt bestraft, niet worden beschouwd als een wanbedrijf dat in een overtreding wordt omgezet in de zin van artikel 21, eerste lid, 5°, Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering, maar houdt dit misdrijf een overtreding in zoals bedoeld door artikel 21, eerste lid, 6°, Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering. De omstandigheid dat de rechter hierbij verzachtende omstandigheden in aanmerking neemt, doet hieraan geen afbreuk.

(ECLI:BE:CASS:2023:ARR.20230912.2N.15)

Wegverkeer – Motorvoertuig ingeschreven op naam van een rechtspersoon – Misdrijf van niet-mededeling – Vermoeden van onschuld – Bewijs van ontvangst van de vraag om inlichtingen over de identiteit van de bestuurder of de voor het voertuig verantwoordelijke persoon

Arrest van 13 september 2023 (P.21.1533.F)

Om de rechtspersoon of de natuurlijke persoon die hem in rechte vertegenwoordigt, schuldig te verklaren aan het misdrijf van niet-mededeling, binnen de termijn van vijftien dagen te rekenen vanaf de datum waarop de vraag om inlichtingen werd verstuurd, van de identiteit van de bestuurder of van de persoon die voor het voertuig verantwoordelijk is, moet met een redelijke mate van zekerheid worden aangetoond dat de rechtspersoon die vraag heeft ontvangen of dat het gebrek aan ontvangst het gevolg van zijn nalatigheid is. De wetgever kan immers niet de bedoeling hebben gehad om het gebrek aan antwoord op een vraag om inlichtingen die de geadresseerde, om redenen onafhankelijk van zijn wil, niet heeft ontvangen, strafbaar te stellen. Het is niet onredelijk om uit de vaststelling dat de vraag om inlichtingen naar de rechtspersoon werd verzonden, af te leiden dat hij die vraag heeft ontvangen of dat het gebrek aan ontvangst aan zijn nalatigheid te wijten is. Indien de rechtspersoon echter betwist dat hij de vraag om inlichtingen heeft ontvangen, vereist de eerbiediging van het vermoeden van onschuld, gelet op de zwaarwichtigheid van de opgelegde straf, dat hij dat vermoeden, afgeleid uit het verzenden van de vraag, werkelijk kan weerleggen. Een dergelijke mogelijkheid houdt in dat de vervolgende partij aantoont dat de vraag om inlichtingen werd aangeboden aan de houder van het kenteken of aan zijn zetel.

De rechter die op grond van het enkele feit dat er naar de zetel van de rechtspersoon die houder van het kenteken is, een vraag om inlichtingen werd verzonden, vermoedt dat laatstgenoemde die vraag heeft ontvangen of dat het gebrek aan ontvangst het gevolg van zijn nalatigheid is, en op grond hiervan beslist dat het aan de vervolgte persoon staat om de feitelijke gegevens op te geven die zijn bewering volgens welke hij de vraag om inlichtingen niet heeft ontvangen en niet nalatig is geweest, aannemelijk kunnen maken, schendt artikel 6.2 EVRM en miskent het algemeen rechtsbeginsel van het vermoeden van onschuld (Artt. 29ter, eerste lid, en 67 Wegverkeerswet; art. 6.2 EVRM).

(ECLI:BE:CASS:2023:ARR.20230913.2F.4)

Seksisme – Moreel element – Aanzetten tot discriminatie wegens gender – Openbaar karakter van de handelingen of uitspraken – Voorwaarden – Geen betwisting in conclusie – Motivering

Arrest van 19 september 2023 (P.23.0492.N) met conclusie van advocaat-generaal B. De Smet

Het moreel element van het misdrijf bepaald in artikel 2 Seksismewet bestaat in het opzet om misprijzen voor een bepaalde persoon te uiten of die persoon als minderwaardig te beschouwen, wetende dat het gebaar of de handeling van aard is om ernstige schade aan de waardigheid van die persoon toe te brengen. Bij afwezigheid van specifieke betwisting die daarover bij conclusie is gevoerd, moet de rechter dat opzet niet uitdrukkelijk of in welbepaalde bewoordingen bewezen verklaren. Dat opzet kan bovendien blijken uit feitelijke elementen die de rechter vermeldt, zoals de aard en de context van bepaalde gezegden van de dader, die redelijkerwijze voor geen andere uitlegging vatbaar zijn.

Om strafbaar te zijn, moeten de in artikel 2 Seksismewet beschreven gedragingen aan het openbaarheidsvereiste bepaald in artikel 444 Strafwetboek voldoen. Dat artikel vereist in zijn tweede en derde lid dat de telastlegging geschiedt, hetzij in openbare bijeenkomsten of plaatsen, hetzij in tegenwoordigheid van verscheidene personen, in een plaats die niet openbaar is, maar toegankelijk voor een aantal personen die het recht hebben er te vergaderen of ze te bezoeken. Bij afwezigheid van daartoe strekkende conclusie dient de rechter niet uitdrukkelijk te motiveren waarom hij bij de toepassing van artikel 2 Seksismewet het openbaarheidsvereiste van artikel 444 Strafwetboek vervuld acht. In dat geval kunnen de feitelijke omstandigheden op grond waarvan aan dit vereiste is voldaan, bovendien blijken uit de vaststellingen van de rechter.

Artikel 27, 3° en 4°, Genderwet vereist eenzelfde openbaarheid als artikel 2 Seksismewet, dat in zijn tweede en derde lid vereist dat de telastlegging geschiedt hetzij in openbare bijeenkomsten of plaatsen, hetzij in tegenwoordigheid van verscheidene personen, in een plaats die niet openbaar is, maar toegankelijk voor een aantal personen die het recht hebben er te vergaderen of ze te bezoeken. Bij afwezigheid van daartoe strekkende conclusie dient de rechter niet uitdrukkelijk te motiveren waarom hij het openbaarheidsvereiste van artikel 444 Strafwetboek vervuld acht. In dat geval kunnen de feitelijke omstandigheden op grond waarvan aan dit vereiste is voldaan, bovendien blijken uit de vaststellingen van de rechter.

[\(ECLI:BE:CASS:2023:ARR.20230919.2N.3\)](#)

Grond van niet-toerekenbaarheid – Geestesstoornis op het tijdstip van de feiten die nog steeds bestaat op het tijdstip van de uitspraak van het vonnis – Vrijpraak – Wettigheid van de beslissing tot internering

Arrest van 20 september 2023 ([P.23.1170.F](#)) met conclusie van advocaat-generaal D. Vandermeersch

Dit arrest wordt in de categorie “Strafprocedure – Vrijheidsbeneming” besproken.

[\(ECLI:BE:CASS:2023:ARR.20230920.2F.8\)](#)

Wegverkeer – Vermoeden van schuld van de houder van de aan het voertuig toegekende kentekenplaat – Toepassing op het misdrijf van besturen zonder rijbewijs dat niet is vastgesteld naar aanleiding van de eerste vaststelling

Arrest van 27 september 2023 ([P.23.0839.F](#))

Het door artikel 67bis Wegverkeerswet ingevoerde vermoeden van schuld is op de inbreuken op de voormelde wet en haar uitvoeringsbesluiten van toepassing. Dit vermoeden kan bijgevolg ook gelden voor het in artikel 21 van die wet bepaalde misdrijf van het besturen van een voertuig zonder rijbewijs, zelfs als dit misdrijf niet op hetzelfde ogenblik als de overtreding die tot de eerste vaststelling heeft geleid, werd vastgesteld. Er anders over oordelen, zou een niet door de wetgever gewilde beperking van de toepassing van artikel 67bis Wegverkeerswet inhouden.

[\(ECLI:BE:CASS:2023:ARR.20230927.2F.12\)](#)

Wegverkeer – Vermoeden van schuld van de houder van de aan het voertuig toegekende kentekenplaat – Verenigbaarheid met artikel 6.2 EVRM – Gevolgen van het ontbreken van een proces-verbaal opgemaakt overeenkomstig artikel 62 Wegverkeerswet of geen verzending hiervan aan de overtreder binnen de wettelijke termijn

Arrest van 27 september 2023 ([P.23.0844.F](#))

Het door artikel 67bis Wegverkeerswet ingevoerde vermoeden van schuld van de houder van de kentekenplaat dat aan het voertuig is toegekend, is verenigbaar met artikel 6.2 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, indien dat vermoeden weerlegbaar is en op voorwaarde dat de wet dit vermoeden binnen redelijke grenzen beperkt die met de ernst van de zaak rekening houden en het recht van verdediging beschermen.

Wanneer het proces-verbaal niet overeenkomstig artikel 62 Wegverkeerswet werd opgemaakt of niet binnen de wettelijke termijn aan de overtreder werd verzonden, verliezen de vaststellingen van de agenten de bij die bepaling voorgeschreven bijzondere bewijswaarde. De hierin vervatte vaststellingen blijven evenwel gelden als gewone inlichtingen, waarvan de rechter de bewijswaarde onaantastbaar beoordeelt.

De niet-verzending van een proces-verbaal binnen de wettelijke termijn aan de overtreder overeenkomstig artikel 62 Wegverkeerswet en de daaruit volgende toegenomen moeilijkheid om de bewijswaarde ervan te ontkrachten, wist het vermoeden van schuld van de houder van het kenteken uit, zoals dat is bepaald in artikel 67bis Wegverkeerswet, en dit zelfs in het geval van vluchtmisdrijf. De verplichting om het proces-verbaal van overtreding tijdig aan de overtreder toe te zenden, heeft immers tot doel hem in staat te stellen het tegenbewijs van die vaststellingen te leveren (Artt. 33, 62 en 67bis Wegverkeerswet).

[\(ECLI:BE:CASS:2023:ARR.20230927.2F.9\)](#)

Schuldigverklaring als deelnemer – Wijze van vaststelling van de deelnemingsvorm

Arrest van 3 oktober 2023 ([P.23.0719.N](#))

Uit artikel 149 Grondwet volgt voor de rechter die een beklagde als deelnemer aan een misdrijf schuldig verklaart, de verplichting om in de bewoordingen van de artikelen 66 of 67 Strafwetboek of in gelijkaardige bewoordingen de deelnemings-vorm vast te stellen die hij bewezen acht. Het arrest dat de eiser als dader of mededader in de zin van artikel 66 Strafwetboek schuldig verklaart, maar nalaat in de bewoordingen van artikel 66 Strafwetboek of in

gelijkaardige bewoordingen de deelnemingsvorm vast te stellen die het bewezen acht, is niet regelmatig met redenen omkleed.

[\(ECLI:BE:CASS:2023:ARR.20231003.2N.2\)](#)

Dierenwelzijnswet – Misdrijf – Rechtvaardiging en verschoning

Arrest van 17 oktober 2023 (P.23.0783.N)

Het aanpakken en bestrijden van uitheemse soorten zoals bedoeld in artikel 31/11 Besluit van de Vlaamse Regering van 15 mei 2009 met betrekking tot soortenbescherming en soortenbeheer (Soortenbesluit) is slechts op in het wild voorkomende uitheemse soorten van toepassing. Die bepaling is niet van toepassing op specimens van niet-invasieve uitheemse soorten die als huisdier worden gehouden, onder de hoede staan van de mens en derhalve niet in het wild worden geïntroduceerd noch in het wild voorkomen in de zin van de voormelde bepalingen. De loutere omstandigheid dat de eigenaar van een niet-invasieve uitheemse vogel die hij als huisdier onder zijn hoede houdt, dit dier voor een beperkte periode laat rondvliegen zonder zich aldus ervan te ontdoen, heeft niet tot gevolg dat dit dier in het wild wordt geïntroduceerd of zich in het wild bevindt in de zin van de voormelde bepalingen, zodat een beklaagde zich niet op de toelating tot bestrijding bepaald in artikel 31/11 Soortenbesluit kan beroepen (Artt. 70 en 541 Sw.; artt. 1 en 35 Dierenwelzijnswet; artt. 17 en 31/11 Besluit van de Vlaamse Regering 15 mei 2009 met betrekking tot soortenbescherming en soortenbeheer).

[\(ECLI:BE:CASS:2023:ARR.20231017.2N.1\)](#)

Misbruik van vertrouwen – Misbruik van vennootschapsvermogen – Begrip ‘gebruik’ van goederen van de rechtspersoon – Gebruik ten gevolge van een normale daad van beheer – Bedrieglijk opzet – Betekenisvol nadeel voor de vennootschap

Arrest van 7 november 2023 (P.23.0713.N)

Het woord ‘gebruik’ in de zin van artikel 492bis Strafwetboek dient in zijn gewone taalkundige betekenis te worden begrepen en heeft derhalve een ruime draagwijdte. Het omvat zowel daden van beheer als daden van beschikking, opgeleverd door positieve handelingen dan wel onthoudingen die met het vereiste opzet door onder meer een bestuurder van de rechtspersoon zijn gesteld, met betrekking tot gelden of goederen van de rechtspersoon die aan die bestuurder zijn toevertrouwd of met betrekking tot het krediet van de rechtspersoon waarover die bestuurder feitelijke zeggenschap heeft. Het misdrijf vereist dan ook niet dat de bestuurder activa van de rechtspersoon heeft verduisterd of verspild of zich persoonlijk dergelijke activa heeft toegeëigend. Bijgevolg kunnen ook gedragingen die de betrokkene in het kader van zijn normale bevoegdheden als bestuurder van de rechtspersoon heeft gesteld, zoals de betaling van de schuldvordering van een schuldeiser van de rechtspersoon met de opbrengst van de verkoop van de activa van deze laatste, het misdrijf van misbruik van vennootschapsgoederen opleveren wanneer die gedragingen met het in artikel 492bis Strafwetboek bepaalde bedrieglijk opzet zijn gesteld en een betekenisvol nadeel aan de vermogensbelangen van de rechtspersoon en die van zijn schuldeisers of vennoten berokkenen. Dat laatste kan het geval zijn wanneer door de betaling van een nog niet-opeisbare schuld van de rechtspersoon, diens liquide middelen dermate worden verminderd dat hij niet meer in staat is zijn activiteiten te ontplooiën en zijn schuldeisers te betalen. Het feit dat de bestuurder met de betaling van slechts één van de schuldeisers van de rechtspersoon het boekhoudkundig vermogen van deze laatste niet aantast omdat daardoor het passief in gelijke mate met het actief daalt en de rechtspersoon dus formeel niet verarmt, is daarbij niet bepalend.

[\(ECLI:BE:CASS:2023:ARR.20231107.2N.12\)](#)

Illegaal verblijf dat voortduurt na een bevel om het grondgebied te verlaten – Geen verwijdering van het Belgisch grondgebied – Toepasselijke strafbaarstelling

Arrest van 7 november 2023 (P.23.0939.N) met conclusie van advocaat-generaal B. De Smet

Uit het arrest C-806/18, zaak JZ, van het Hof van Justitie van de Europese Unie volgt dat een constitutief bestanddeel van het in artikel 76 Vreemdelingenwet bepaalde misdrijf erin bestaat dat de vreemdeling het Rijk binnenkomt of er na zijn binnenkomst verblijft, nadat hij eerst het Rijk ter uitvoering van een te zijnen aanzien genomen terugkeermaatregel heeft verlaten (Art. 76 Vreemdelingenwet; artt. 2, 8 en 11 Terugkeerrichtlijn).

[\(ECLI:BE:CASS:2023:ARR.20231107.2N.17\)](#)

Andere uitspraken in strafrecht

Artikel 21 Wegverkeerswet – Europees Rijbewijs – Afgifte van het rijbewijs na inschrijving van de houder in het Belgisch bevolkingsregister – Vereiste van gewoon verblijf in de lidstaat van afgifte – Toepassing van de bepaling van de EG-Richtlijn Rijbewijs 2006/126 over de gewone verblijfplaats in de lidstaat van afgifte van het rijbewijs

Arrest van 18 april 2023 ([P.22.1772.N](#)) met conclusie van advocaat-generaal B. De Smet

Uit de samenhang van de artikelen 7.1, e), en 12, eerste lid, Richtlijn Rijbewijs en artikel 3, § 1, 1°, KB Rijbewijs volgt dat een onderdaan van een lidstaat van de Europese Unie die in België in het bevolkingsregister is ingeschreven en er zijn gewone verblijfplaats heeft in de betekenis hieraan gegeven door deze bepalingen, zijn rijbewijs alleen in België kan en moet aanvragen. Deze uitlegging impliceert geen rechtstreekse werking van die richtlijn ten aanzien van een particulier.

([ECLI:BE:CASS:2023:ARR.20230418.2N.6](#))

Artikel 21 Wegverkeerswet – Europees Rijbewijs – Inschrijving van de houder van het rijbewijs in het Belgisch bevolkingsregister – Verlenging van het Europees rijbewijs in een andere lidstaat – Voorwaarde van gewoon verblijf in de lidstaat van verlenging van het rijbewijs

Arrest van 18 april 2023 ([P.23.0132.N](#)) met conclusie van advocaat-generaal B. De Smet

Uit de artikelen 7.3, eerste lid, b) en 12, eerste lid, richtlijn 2006/126/EG van het Europees Parlement en de Raad van 20 december 2006 betreffende het rijbewijs en artikel 1, 11°, koninklijk besluit van 23 maart 1998 betreffende het rijbewijs volgt dat een persoon, met het oog op de verlenging van zijn rijbewijs overeenkomstig artikel 7.3, eerste lid, b), van de richtlijn, zijn gewone verblijfplaats in een lidstaat van de Europese Unie heeft wanneer hij tijdens het jaar dat de verlenging voorafgaat, gedurende ten minste 185 dagen in die lidstaat wegens persoonlijke of beroepsmatige bindingen heeft verbleven.

([ECLI:BE:CASS:2023:ARR.20230418.2N.10](#))

Artikelen 58 en 58bis Wegverkeerswet – Immobilisering van een voertuig als beveiligingsmaatregel – Verschil met de immobilisering verbonden aan de bijkomende straf van het verval van het recht tot sturen – Verzoek tot opheffing van de immobilisering uitgaand van de eigenaar van het voertuig die niet de overtreder is – Geen vervolging ingesteld voor de politierechtbank – Criteria voor beoordeling

Arrest van 20 juni 2023 ([P.23.0690.N](#))

Artikel 58bis, § 1, Wegverkeerswet bepaalt dat de immobilisering van een voertuig als beveiligingsmaatregel in de gevallen bedoeld in artikel 30, §§ 1 tot en met 3, Wegverkeerswet en in artikel 48 Wegverkeerswet kan worden bevolen. Artikel 58bis, § 1, tweede en derde lid, bepaalt welke overheid deze beveiligingsmaatregel kan nemen. Deze beveiligingsmaatregel is te onderscheiden van de in artikel 50 Wegverkeerswet bedoelde maatregel van tijdelijke immobilisering van een voertuig. Die laatste maatregel kan de rechter bevelen in alle gevallen waarin tijdelijk verval van het recht tot het besturen van een voertuig als straf wordt uitgesproken, met een duur die niet langer mag zijn dan die van het tijdelijk verval van het recht tot sturen en waarvan het opleggen bovendien afhankelijk is van de veroordeling van de eiser van het voertuig wegens een inbreuk op de artikelen 32, 37, 2°, 37bis, § 1, 3°, of 49 Wegverkeerswet, indien het voertuig geen eigendom is van de dader van het misdrijf. Deze in artikel 50 Wegverkeerswet bepaalde voorwaarden gelden niet voor het opleggen van de door artikel 58bis Wegverkeerswet bedoelde beveiligingsmaatregel van de immobilisering.

De overtreder of, indien hij niet de overtreder is, de natuurlijke persoon of de rechtspersoon die bewijst dat hij eigenaar is van het voertuig, kan overeenkomstig artikel 58bis, § 3, Wegverkeerswet aan de daarin vermelde bevoegde overheid de opheffing van de immobilisering vragen. Ingeval van afwijzing van het door de eigenaar van het voertuig ingediend verzoek tot opheffing van de immobilisering kan die de zaak bij de politierechtbank aanbrengen volgens de in artikel 58bis, § 3/1, Wegverkeerswet bedoelde procedure. Uit het enkele feit dat de eigenaar van het voertuig die niet de overtreder is, de zaak bij de politierechtbank aanhangig maakt, volgt niet dat de politierechtbank dit verzoek noodzakelijk moet inwilligen. Die stelling volgt niet uit artikel 58bis, § 2, tweede lid, Wegverkeerswet dat bepaalt dat indien de eigenaar niet de overtreder is, hij zonder kosten het voertuig kan terugkrijgen. De wetgever heeft met die bepaling enkel willen aangeven dat anders dan met betrekking tot de overtreder, de eigenaar van het voertuig die niet de overtreder is, het voertuig zonder kosten kan terugkrijgen. Die stelling zou bovendien aan de beveiligingsmaatregel van de immobilisering elke nuttige werking ontnemen indien het voertuig niet aan de overtreder toebehoort.

Uit het doel van de door de wetgever met artikel 58bis, § 3/1, Wegverkeerswet ingevoerde regeling volgt dat indien de eigenaar van het voertuig die niet de overtreder is, de zaak bij de politierechtbank aanhangig maakt, de politierechtbank moet onderzoeken of:

- 1° de beveiligingsmaatregel is genomen door een bevoegde overheid;
- 2° de voorwaarden voor het bevelen van de beveiligingsmaatregel zijn vervuld en meer bepaald of er aanwijzingen zijn voor een overtreding als bedoeld in de artikelen 30, §§ 1 tot en met 3, en 48, Wegverkeerswet;
- 3° niet is voldaan aan de in artikel 58bis, § 3, tweede lid, Wegverkeerswet bepaalde voorwaarden voor opheffing van de maatregel; en
- 4° in het licht van het met de immobilisering beoogde doel en rekening houdend met de concrete omstandigheden van de zaak waaronder de band tussen de overtreder en de eigenaar van het voertuig, de voortzetting van de immobilisering geen onevenredige aantasting van de rechten van de eigenaar van het voertuig inhoudt.

(ECLI:BE:CASS:2023:ARR.20230620.2N.6)